

Francesc i la nostra casa de tots (23)

Dll, 19/11/2018 per Francesc Riu i ...

[Dialogant amb la Laudato Si'](#)



41 LES DECISIONS adoptades han de ser compartides

Una de les tesis que el papa Francesc defensa amb més afany és la necessitat del diàleg quan volem aconseguir un objectiu en el qual estan implicades institucions diferents. Si ens proposem d'assolir un acord eficaç, ningú no pot imposar els seus criteris.

Aquest és el cas de la superació del continu deteriorament del medi ambient i de l'ús indegut dels recursos naturals. Són qüestions que afecten tota la humanitat, tots els països i totes les institucions que tenen per finalitat el servei al bé comú. Ningú no en pot quedar al marge.

Per això, cal diàleg i transparència en la presa de decisions i en la programació de les estratègies adequades per tal d'assolir els objectius acordats. En aquests casos, sempre es requereixen processos polítics transparents que incloguin el lliure intercanvi d'opinions entre les parts interessades, evitant que les decisions s'adoptin a partir d'informacions inadequades i tendencioses.

La transparència, l'objectivitat i la coherència són indispensables. Per tant, cal rebutjar «les formes de corrupció que amaguen el veritable impacte ambiental d'un projecte a canvi de favors, perquè els favors solen conduir a acords espuris que eviten una informació suficient i un debat obert» (LS 182).

Per aquesta mateixa raó, en la mesura que sigui possible cal aconseguir que els diversos sectors interessats puguin aportar-hi perspectives i experiències, proposar solucions i justificar alternatives.

A més, és obvi que «l'honestedat i la veritat han de ser sempre presents en les discussions científiques i polítiques; el debat no s'ha de limitar a la qüestió de si un projecte concret s'ajusta o no a la legalitat vigent» (LS 183).

És a dir, no n'hi ha prou que una opció sigui legal perquè constitueixi el servei més adient al bé comú.

42 LA POLÍTICA I L'ECONOMIA han d'estar al servei del bé comú

Francesc comença l'apartat IV d'aquest capítol cinquè amb una frase que crida l'atenció: «La política no ha d'estar sotmesa a l'economia, i l'economia no s'ha de sotmetre als dictàmens d'un paradigma tecnocràtic orientat a l'eficiència» (LS 189). Per això, dona a entendre clarament que la política i l'economia tenen interessos contraposats, si bé no necessàriament irreconciliables, i que una economia ben entesa no es pot proposar la consecució de beneficis en detriment del bé comú. La seva reflexió sobre la manera d'afrontar la crisi financera dels anys 2007 i 2008 hi toca de mig a mig.

La política i l'economia han d'estar al servei del bé comú, que és el que en justifica l'existència en una societat que té com a centre el conjunt dels éssers humans. Per això, «avui necessitem imperiosament que la política i l'economia, en diàleg, es col·loquin decididament al servei de la vida, especialment de la vida humana» (LS 189). Aquest és el missatge que Francesc ens ha volgut transmetre, i no ha necessitat recórrer a llargs discursos per expressar-ho.

No obstant això, sabem prou bé que aquest principi no és compartit per tots els qui es dediquen a l'acció política ni per tots els qui han posat l'economia i els seus beneficis directes en el centre de les seves vides.

L'economia és necessària, però no pot ser el centre de la vida dels ciutadans ni el determinant exclusiu de l'acció política. La finalitat de l'economia i de la política haurà de ser sempre la consecució d'una vida digna per a tots els éssers humans, és a dir, el bé comú. «La protecció del medi ambient no es pot assegurar tan sols en funció del càlcul financer de costos i beneficis. El medi ambient és un d'aquests béns que no poden ser degudament protegits i promoguts pels mecanismes del mercat».

En efecte, «una vegada més cal evitar una concepció màgica del mercat que tendeix a pensar que els problemes es resolen només amb l'augment dels beneficis de les empreses o dels individus». I això, per una raó evident: «Allà on només compten els beneficis, no hi ha lloc per pensar en els ritmes de la natura, en els seus temps de degradació i regeneració, i en la complexitat dels ecosistemes, que poden ser greument alterats per la intervenció humana» (LS 190).